

hans  
joachim  
schädlich

SÖZÜ

KIRPAN



amelie glente



habitus  
MINÖR

# SÖZCÜ KIRPAN

*Paul'ün geniş mi geniş bir hayal gücü var.  
Hayaller kurmak, hülyalara dalmak istiyor,  
ama her sabah kalkması, okula gitmesi, okuldan  
sonra ödev yapması gerekiyor.*

*Bir gün okul yolunda bir adam karşısına çıkıyor ve  
bir hafta boyunca ödevlerini yapmayı öneriyor.  
Ama Paul de karşılığında dilbilgisinden birazını ona  
verecek ve başlangıç olarak hal eklerinden  
vazgeçecektir. Paul seve seve kabul ediyor, ama çok  
geçmeden neyden vazgeçtiğini, ne büyük bir hata  
yaptığını anlıyor.*

**habitus  
MINÖR**



ISBN 978-605-4630-17-2



9 786054 630172



hans  
joachim  
schädlich

**SÖZÜ**



**KIRPAN**





Pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma ve cumartesileri saat tam altı buçukta kocaman saat kulağının dibinde o kadar yüksek sesle çalıyor ki, Paul rüyasında tam kulağının dibinde çalan kocaman bir saat gördüğünü sanıyor. Bunun bir rüya olduğunu sandığı için diğer tarafa dönüp uyumak istiyor. Ama rüyasındaki saat çok yüksek sesle çalarak Paul'ü rüyasında uyandırdığı için Paul gerçekte de uyanıyor, dönüp tam saat altı buçukta çalmakta olan saate bakıyor. "Saat çalmıyor ki," diye düşünüyor Paul. "Ben rüya görüyorum."

"Paul olsa şimdi ne yapardı?" diye düşünüyor Paul. Bir süre düşünüyor ve sonra aklına geliyor: Gövdeyi kaldır, yorganı üzerinden at, ayaklarını yere indir. Brrr! Buz gibi! Paul yorganı çenesine kadar çekiyor.



Her şey pek sakin. Değil mi? Sakin, sakin.  
Paul gözlerini yumup düşünüyor: Uyandıktan  
sonra uyunan uyku en sağlıklıdır.



Tam o anda kapı açılıyor. Paul'ün annesi fazla yüksek bir sesle “Kalkma vakti, Paul!” diye sesleniyor ve fazla parlak ışığı yakıyor.



Annesinin fazla yüksek sesiyle fazla parlak ışık Paul'e fazla geliyor. Uyandıktan sonra uyunan sağlıklı uyku ve sıcacık yatak buraya kadar. Paul gövdesini doğrultuyor, yorganı kenara atıyor ve ayaklarını yere indiriyor. Brrrr! Paul'ün düşündüğünden daha soğuk. Sabahları soğuk oldu mu, Paul sırayı değiştirir. Önce giyinir, sonra yüzünü yıkar.

Paul'ün kahvaltısı yalnızca beş dakika sürer. Ama okula gitmek için acele etmez.

Okul yolunda her zaman seyredecek bir şeyler bulunur. Paul de seyredilecek şeyleri niye seyretmesin ki? Paul sık sık okula geç kalır çünkü yolda seyredilecek şeyleri seyreder. Ama uyuyakaldığını, vaktinde kalkamadığını söyler. Bir seferinde

öğretmene “Yolda seyredecek o kadar çok şey var ki...” demişti. Ama öğretmen seyredecek ne olduğunu sorduğunda Paul’ün içinden anlatmak gelmemişti. O zaman da öğretmen uyuyakaldığını itiraf etmek istemeyen Paul’ün bahane uydurduğunu söylemişti.

O günden beri Paul saat tam yedide yola koyuluyor. Paul’ün annesi her sabah “Neden bu kadar erken çıkıyorsun Paul?” diye soruyor ama çok da üstelemiyor. Paul’ün oyalanma huyu olduğunu biliyor. Bu yüzden aslında Paul’ün o kadar erken çıkmasını doğru buluyor.

Paul başını kaldırır kaldırmaz gökyüzünde süzülen devasa, beyaz bir ağaç görüyor. “Gökte süzülen bir ağaç,” diye düşünüyor Paul.



BAHANE!



Beyaz bir dev ağaç. Dev bir beyaz ağaç.  
Dev bir gök beyaz ağaç. Beyaz bir gök dev ağaç.

Yedi adım sonra -Paul çok yavaş yürüyor- ağaç bir fil oluyor. Altı adım sonra fil bir lokomotif oluyor. Beş adım sonra lokomotif bir karyola oluyor. Rüzgâr canı ne isterse bulutu o biçime sokuyor: bir bulutağaç, bir bulutfil, bir bulutlokomotif, bir bulutkaryola.

Hâlâ uyku sersemi olan Paul bulutfile binip ağır ağır okula gitmeyi ne çok isterdi. Ama en çok bulutyatağa uzanmak isterdi. Elbette uyumazdı. Yalnızca biraz kestirirdi. Yatak şeklindeki bulutun hemen yanında süzülen bulutçuklar tıpkı lahana turşusu gibi görünüyordu. Arada sırada Paul kendine

masmavi gökyüzünden bir porsiyon lahana  
turşusu alıyordu.



Paul bu arada tramvay durağına varmıştı bile. Her ne kadar buluttan bir lokomotif olmasa da tramvay da idare eder. Paul kondüktörün arkasında duruyor ve nasıl çan çaldığını ve tramvayı sürdüğünü seyrediyor. Aslında Paul çın çın öten çanı sevmiyor. Çan, Paul'e zamanın geçtiğini ve ders saatinin yaklaştığını hatırlatıyor. Yolcular kapıya üşüşüyor. Paul o itişip kakışma sırasında dışarı sürüklenmemeye çalışıyor. Yaşlıca bir adam, genç bir adama "Her sabah bu tramvayla yolculuk ediyorum, her sabah aynı yol. Uyku mahmuruyusan bu itiş kakışta uykun açılıveriyor," diyor.

Tramvay harlamaya ve güremeye devam ediyor ama Paul adamların konuşmalarına

daha fazla kulak kabartmıyor. Yağmaya başlayan yağmuru seyrediyor.

Sağanak yağmur dev dalgaların gemiye çarpması gibi tramvaya çarpıyor. Su raylara çarpıyor ve raylardan akıntılar yaparak dağılıyor, öyle ki Paul çevresinde yalnızca su görüyor. Tramvay kömür yüklü bir kamyonla yan yana suyun içinde güçlükle yol açıyor kendine. Okulun yakınlarında raylar o kadar eğri büğrü ki, gemitramvay aniden teklemeye ve yalpalamaya başlıyor. Kaptan yarım yol ileriye alıyor. Kömür yüklü kamyon gemitramvayın önüne geçiyor. Gemitramvayın arkasında sola, daha dar bir kanalsokağa dönmek isteyen, içinde iki kişi oturan kurbağa yeşili bir arabatekne var.





Wagen 83

18 Sitzplätze

Verkehrsbetriebe

UC



Tramvay duruyor. Karşı yönden başka bir tramvay gelip Paul'ün tramvayının yanından geçiyor. İki tramvay arasında o kadar az yer var ki, muhtemelen Paul bile iki tramvayın arasından geçemez.

Paul tramvaydan iniyor. Okula az kaldı. Aslında gezine gezine gitmek isterdi ama saat yedi kırk olmuş bile. Üstelik yağmur da yağıyor. O yüzden Paul acele ediyor.

Yolda bir bulutfil ve gemitramvayla karşılaştıktan sonra Paul kendisinden büyük bir çocuğun bile küçük dilini yutmasına neden olacak bir adamı okulun önünde görünce artık hiç şaşırıyor.

Adam kocaman, yeşil bir şemsiye açmış, sandık gibi görünen tahta bir kasa üzerine



çıkılmış şarkı söylüyor! Aslında şarkı değil söylediği. Paul sanki bir karga, bir döşeme tahtası ve bir ayı duyuyor. Ayı homurdanıyor, döşeme tahtası gıcırıyor, karga gıkıyor:

“Ücret karşılığı ismin hallerine

Göz kulak olurum.

Acilen fil arar,

Taze laf salatası sunarım.

Tek tek ya da toptan

Sessiz harf satın alırım.

Yok mu fil köklerini

Hazır ev ödevlerine değişecek yiğit?”

Paul derse son dakikada yetişiyor. Bugün Paul'ün programında fen bilgisi, matematik, Rusça, Almanca (x2) ve tekrar Rusça dersleri var. Okul her günkü gibi. Paul ne

öyle çok çalışkan ne de tembel bir öğrenci. Bugün büyük teneffüse çıkmak için daha çok sabırsızlanıyor çünkü bütün futbol takım arkadaşlarıyla antrenman hakkında konuşmak istiyor. Okuldan sonra çabucak eve dönüyor. Tahta sandıklı adamı ve şarkısını hatırlamıyor bile.

Paul futbol antrenmanından önce ev ödevi derdinden kurtulmak istiyor. Tam Almanca defterini açacakken kapı çalıyor. Kapıyı hafifçe aralıyor ve ağzı bir karış açık kalıyor. Kapıyı çalan tahta sandıklı adamın ta kendisi.

“Benim adım Çokbilir,” diyor adam homurdanan, gıklayan ve gıcırdayan bir sesle. “Sana bir teklifim var.”

Adam bu sırada sandığını açıyor.

“Annemle babam işte, lütfen akşama gelin,” diyor Paul.

“Bana ismin hâl eklerini ve bir de iyelik eklerini verirsen, ben de bir hafta boyunca senin ödevlerini yaparım. Çok fazla şey istemiyorum, değil mi?”

Paul şöyle bir düşünüyor.

“İsmin hâl eklerini falan nasıl vereyim? Dolapta durmuyorlar ki?”

“Onları bana vereceğini söylemen yeter. Elbette karşılığında sana bir makbuz vereceğim.”

‘Tam bir hafta hiç ödev yapmayacağım! İsmi hâl ekleri ve bir de neydi... hah, iyelik





ekleri al senin olsun, diyeceğim olup bitecek,' diye düşünüyor Paul.

“Anlaştık. Sana ismin hâl eklerini ve iyelik eklerini vereceğim.”

Paul adamı içeri buyur ediyor. Çokbilir kocaman, yeşil şemsiyesini bir köşeye dayayıp tahta sandığını açıyor ve içinden bir defter çıkarıyor. Adam makbuzu hazırlarken Paul sandığın içine bakıyor. Sandığın içinde üzerlerine küçük kâğıtlar yapıştırılmış tahta kutucuklar görüyor. Paul bir kâğıdın üzerinde “Zamirler” ve çok tanıdık gelen bir adın yazdığını görüyor. Adın sahibinin sekizinci sınıflardan bir çocuk olduğunu hatırlıyor ve ‘bir tek ben değilmişim’ diye düşünüyor. Paul’ün çalışma masasında

oturan Çokbilir,  
Paul'e bir makbuz  
uzattıktan sonra  
hemen Paul'ün  
ödevlerini yapmaya  
koyuluyor. Paul makbuzu pantolonunun  
cebine sokup "O vakit ben spor sahasına  
gidiyorum," diyor.



Çokbilir memnuniyetle gülümsüyor.

Akşam olunca annesi Paul'ün ödevlerini yapıp yapmadığını soruyor.

“Evet, yaptım” diyor Paul.

“Peki, başka ne yaptın?” diye soruyor annesi.

“Hiç,” diyor Paul. “Futbol antrenmandım. Sonra da dondurmacı oturduk.”

Annesi Paul'ü uzun uzun süzüyor ama bir şey söylemiyor. ‘Belki de Paul'ün kafası bir şeylerle meşguldür,’ diye düşünüyor.

“Yağmur tramvay çarptı tıpkı dev dalgalar gemi çarptığı gibi,” diyor Paul sabah maruz kaldığı sağanak yağıştan bahsederken.

“Bana tramvayın yağmur yüzünden devrildiğini söylemiyorsun, değil mi?” diyor annesi.

“Öyle demedim!” diyor Paul.

Ama işler asıl okulda sarpa sarıyor.

Paul’ün sınıf arkadaşları bir terslik olduğunu hemen anlıyorlar. Paul ne zaman bir şeyler söylese çocuklar hep ağzına bakıyor.

Coğrafya dersinde Paul tahtaya kalkıp Main Nehri’nin nereye aktığını söylemesi gerektiğinde “Main Nehir Ren Nehir akar,” diyor.

Bunun üzerine bütün sınıf kahkahadan kırılıyor, hatta Paul’ün arkadaşları bile kendilerini tutamıyor.

“Main’le Ren kardeş değiller Paul,” diyor öğretmen.

Müdür koridorda rastladığı Paul’e öğretmeninin nerede olduğunu soruyor.

“Öğretmen ikinci sınıf,” diye yanıt veriyor Paul.

Bir saniye için müdürün nutku tutuluyor. Paul heyecandan müdürün azarlarken kendisine tam olarak ne dediğini unutuyor ama hiç de hoş bir Şey olmadığına emin.

Paul hiç dev yapmak zorunda olmadığına gerçekten çok seviniyor. Okuldan sonra canı ne isterse yapabilir. Paul en çok futbol oynamayı seviyor. Ama sahada bir başına oturuyor çünkü diğer herkes ancak ödevini bitirdikten sonra gelecek. Paul o kadar zaman ne yapsın? imenlere uzanıp gökyüzünü seyrediyor. Canı sıkılıyor.

Bir sonraki pazartesi anlaşmanın süresi dolmuş olacak. Paul okuldan eve geliyor ve derin bir i geçiriyor çünkü içinde devsiz bir hafta boyunca çok daha fazla Şey yaşaması gerekirmiş gibi bir his var. Seyredilecek Şeyleri seyretmek Paul'e eskisi





kadar keyif vermiyor çünkü gördüklerini anlatamıyor. Artık hiç ağzını açası yok çünkü diğer çocuklar gülüyor, öğretmen Paul'ün aptalca şakalar yaptığını sanıyor ve müdür kızıyor.

Hiç olmazsa iki hafta istemeliydim, diye düşünüyor Paul çalışma masasına oturunca. Tam o sırada kapı çalıyor. Çokbilir kapının önünde dikiliyor.

Paul onu içeri davet ediyor.

“Bana bir hafta daha vermelisin,” diyor Paul.

“Olur ama karşılığını isterim,” diye gıcırdıyor döşeme tahtası.

“Ne istiyorsun?” diye soruyor Paul.

“Bütün fiil çekimlerini istiyorum,” diye gıkıyor adam.

“Bütün fiil çekimler mi?” diye bağılıyor Paul korkuyla.

“Mastar hali sende kalabilir,” diye homurdanıyor adam.

‘Mastar halle de idare ederim,’ diye düşünüyor Paul. Her öğleden sonra diğerleri ödevlerini bitirene kadar yüzmeye gidebilirim. Hem bu öğleden sonra sirk var!

“Anlaştık!” diyor Paul.

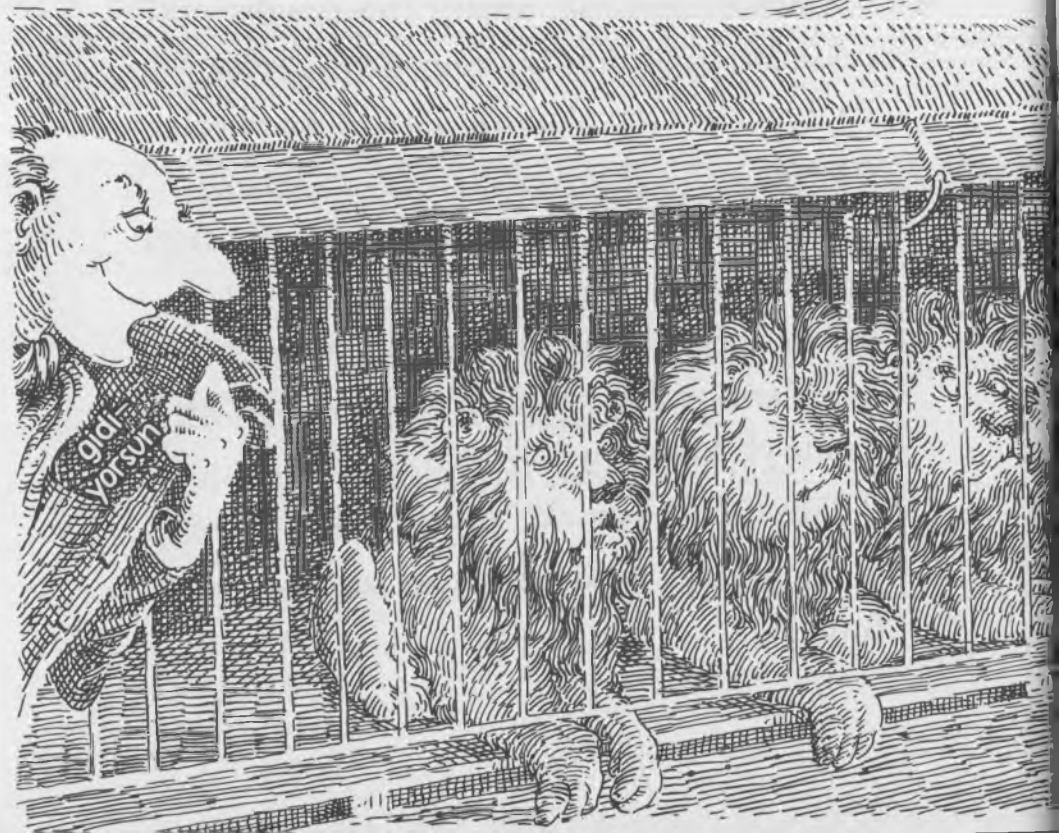
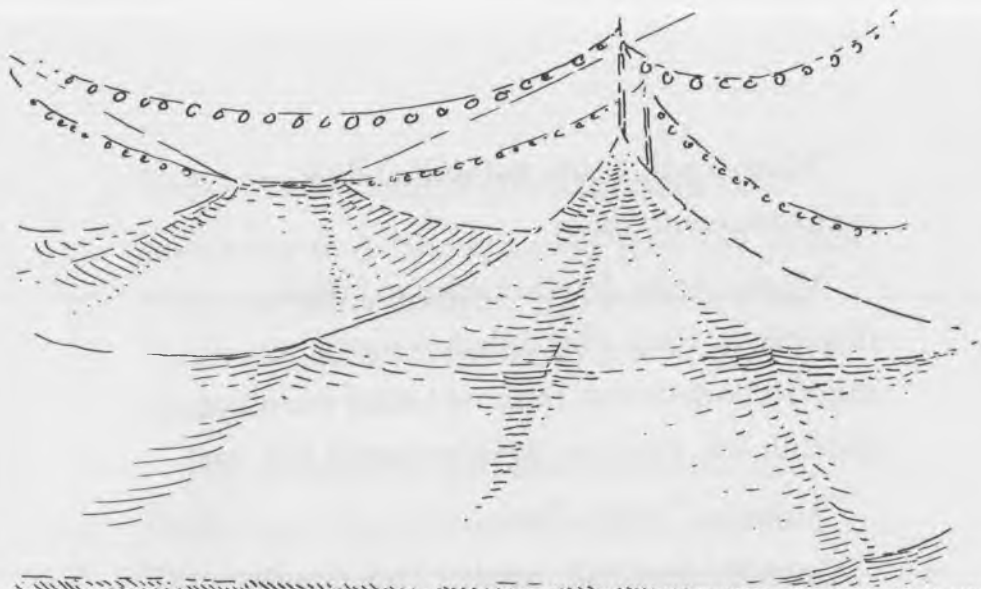
Çokbilir sandığını açıyor, üzerinde fiil çekimleri yazılı yeni bir kutucuk çıkarıyor. Paul makbuzunu alıp sirke gitmek üzere yola çıkıyor.

Gösteri tam saat üçte başlayacağı için Paul’ün zamanı var, gösteriden önce kafeslerindeki hayvanları görmek istiyor. Aslanların yattığı kafeslerin önünde arkadaşı Bruno’yla karşılaşıyor.

“Sen de sirk gitmek?” diyor Paul.

“Paul, senin neyin var?” diye soruyor Bruno.

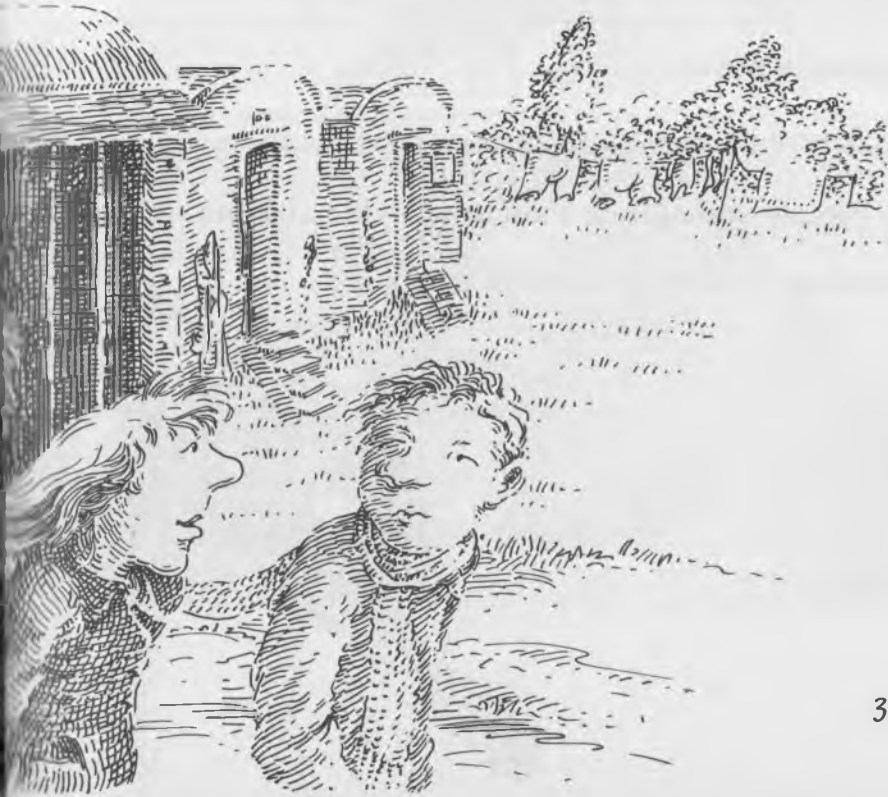




“Hiç,” diye karşılık veriyor Paul. “Ne zaman ödev yapmak sen?”

“Yeter ama kes şunu, Paul!” diyor Bruno.

Sirke bilet alırken Paul ağzını açmıyor. Bruno’ya parasını veriyor, Bruno iki bilet alıyor.



“Bruno, sen en çok ne eğlendirmek, akrobasi mi hayvan terbiye mi?” diye soruyor Paul gösteri başlamadan önce.

“Beni en çok sen eğlendiriyorsun,” diye yanıtıyor Bruno.

Bunun üzerine Paul gösterinin sonuna kadar içinden bir şey söylemek gelse de ağzını açmıyor.

Bruno da vicdan azabı çekiyor.

Akşam yemeğinde Paul annesiyle babasına mutlaka sirkten bahsetmek istiyor.





“Hayvan terbiye gösteriler enfes!” diyor Paul. “Bir kaplan yanan bir çember atlamak. Bir fil yüksek bir tabure oturmak.”

Paul’ün anne ve babası konuşmasını duyunca çok üzüyorlar. Paul akşam yemeklerinde hep gün içinde yaşadıklarını anlatırdı. Ama şimdi bir garip konuşur oldu.

“Peki ya akrobatlar?” diye soruyor hiçbir şey belli etmemeye çalışan babası.

“Trapezciler ve ip cambaz var olmak,” diyor Paul. “İp cambaz her el bir şemsiye tutmak ve omuzlar bir kız taşımak.”

Paul annesiyle babasının ne kadar endişeli olduklarını fark ediyor.

“Önce Paul’ün şaka yaptığını sandım.

Ama artık işin şakası kalmadı. Nesi var bu oğlanın böyle?” diyor annesi Paul odasına gidince.

“Acaba hasta mı?”

“Hayır, hiç sanmıyorum. Olsa ben fark ederdim. Başka bir şeyi var. Ama acaba ne?”

“Bekleyelim, sabredelim,” diyor babası çaresiz.

Okulda Paul olabildiğince az konuşuyor. Arkadaşları, Paul bir şey söylesin diye dört gözle bekliyor ve söylemesiyle kahkahayı basıyorlar. Paul’ün, öğretmeni tiye almak için numara yaptığını sanıyorlar. Yalnızca Paul’le hiç yakın olmayan Fritz teneffüste gelip “Sen bastıbacak olmak, ana okulu gitmek ya da anne diz dip ayrılmamak,” diyor.

Sonunda sınıf öğretmeni Paul'ü yanına çağırıyor.

“Böyle yapmaya devam edersen külahları değişiriz, ona göre. Aklından neler geçiyor senin böyle? Her aklına eseni yapabileceğini mi sanıyorsun? Derhal toparla kendini ve bu sersemliğe bir son ver!” diyor öfkeyle.

Paul omuz silkmekle yetiniyor.

Öğleden sonraları tek başına havuza gidip kenarda minnacık boş bir yere oturuyor, sonra da kara kara düşünmeye koyuluyor.

“Ödevlerini” yüksek sesle okuduğu için derste idare ediyor hâlâ. Çokbilir çok akıllı. Paul'ün ödevlerini Paul'ün yapabileceğinden daha iyi yapmıyor. Ama ne zaman ki Paul'ün kendisinin bütün bütün cümleler içeren bir şey söylemesi ya da bir ödev hazırlaması gerekiyor o zaman çuvallıyor. Öğretmenler



Paul'ün her şeyi mahsus yanlış yaptığına inanıyor. Ders saati geçmiyor ki Paul azar işitmesin. Sözlülerde sağanak sıfır yağıyor ve bütün öğretmenler Paul'e kızıyor.

Paul sıcacık güneşin altında uyuyor.  
Ama hiçbir rüya görmüyor. Uyanınca kendi



kendine ne kadar zamandır doğru dürüst rüya görmediğini soruyor. Bir haftadır mı? İki haftadır mı?

Havuz suyu o kadar serin ki, Paul dertlerini unutuveriyor.

İkinci hafta çok çabuk geçiyor. Paul ağzını hemen hemen hiç açmıyor.

“Artık yalnız hiçbir şey yapamamak ben. Sen ben orta bırakmamak gerek,” diyor Paul, Çokbilir’e üçüncü pazartesi gelip çattığında.

Çokbilir memnun oluyor. Ama elbette karşılıksız hiçbir şey yapmıyor.

“Sen zaten yeterce almak!” diyor Paul.

Ne var ki, Çokbilir bildiğinden şaşmıyor.

“Peki, sen ne istemek?” diye pes ediyor Paul sonunda.

“Çok fazla bir şey değil, ağzından çıkacak

her isim ve sıfat tamlamasını tersten kurmanı istiyorum.”

Paul çok geçmeden başına nasıl bir dert açtığını anlıyor.

Annesi kahvaltı sırasında okuldan sonra alışveriş etmesini rica ediyor. Paul’ün on tane sandviç ekmeği, dört tane tombul sosis, bir paket yulaf ezmesi ve bir paket çorbalık buğday alması gerekiyor. Ayrıca annesi kurabiye yapmak için bir paket de pudra şekeri istiyor.

“Bir kâğıda yazayım mı? Yoksa aklında tutabilir misin?”

“Sen yazmamak,” diyor Paul.

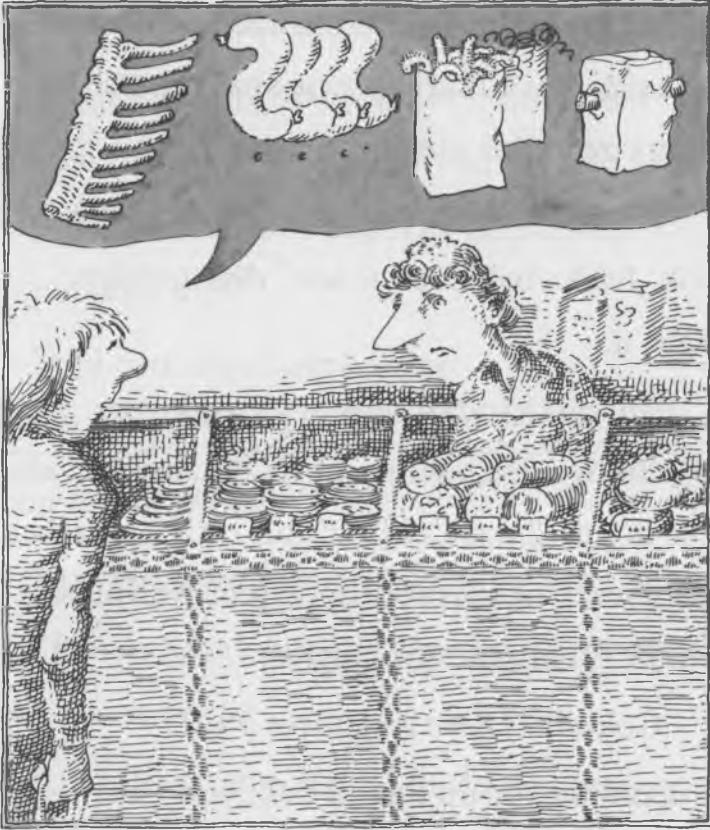
Okuldan sonra Paul köşedeki bakkala gidiyor.

“Buyur Paul, ne istemiştin,” diye soruyor bakkal hanım.

Paul annesinin alışveriş listesini sayıp döküyor:



“On ekmek sandviç, dört sosis tombul,  
bir paket ezme yulaf ve bir paket buğday



çorbalık. Bir paket de şeker pudra çünkü anne kurabiye yapmak istemek.”

Bakkal kadın Paul'ü dinliyor, ne dediğini üç aşağı beş yukarı anlıyor ama kendisiyle dalga geçtiğini sanıyor.

“Kusura bakma Paul, bizde öyle şeyler yok. Başka bakkala bir sor,” diye tersliyor Paul'ü.

Paul dükkândan sersem gibi çıkıyor. Bütün öğleden sonra şehirde dolanıyor. Tam eve dönecekken Çokbilir'i bir evden çıkarken görüyor. Çokbilir sol elinde şemsiyesini, sağ elinde tahta sandığını taşıyor.

“Çokbilir!” diye sesleniyor Paul.

Çokbilir durup Paul'ü bekliyor. Paul bir süre Çokbilir'in önünde nefes nefese dikiliyor.

“Ben her şey geri almak istemek!” diyor Paul elinden geldiğince çabuk bir şekilde.

Ama Çokbilir alay edercesine gülüyor.

“İstemekte özgürsün ama biz seninle dürüst bir anlaşma yaptık, o yüzden hiç umutlanma. Ben senin ev ödevlerini yapmadım mı?”

Paul çaresizce bakakalıyor.

“Kızılderililer, arabalar, uçaklar vermek. Top futbol vermek!”

Çokbilir gülmekle yetiniyor.

“Ben oyuncak biriktirmiyorum. Ama bak aklıma ne geldi?”

Çokbilir sandığını açıp bir kâğıt çıkarıyor.

“Bu kâğıttaki eksikleri bulur, yanlışları düzeltirsen sana her şeyi iade ederim. Sana bir gün süre veriyorum. Yarın bu saatte burada buluşuruz.”

Kulak kocaman bir adam olmak. Adam yemek yeme sevmek. Gezme sevmek ve bol bol gülmek. Renkkahve elbise takım giymek, gömlek sarı ve kravat kırmızı. Eşyalar kirli olmak. Her ev önu durmak ve kulak kabartmak. Çocuklar duymak istemek. Adam hep bir sandık taşımak. Ev adam çok düzensiz olmak. Her yer tahta kutucuklar durmak.

Bazen adam keyifli olmak. O zaman kutucuklar alıp hava fırlatmak. Bir kutucuk dolup üstü düşmek, bir kutucuk lamba üstü inmek. Ama adam hep gülmek. Adam çok pasaklı olmak.

Akşamlar masa oturmak ve bir şeyler yazmak. Bazen resim yapmak. Yazdıkları yüksek sesle okumak. Kulak hoş gelmek. Adam zıplamak ve seslenmek:

Ne istersem onu alırım,

Alıncaya kadar eğer bükерim

Teker teker sözcükleri cümleleri

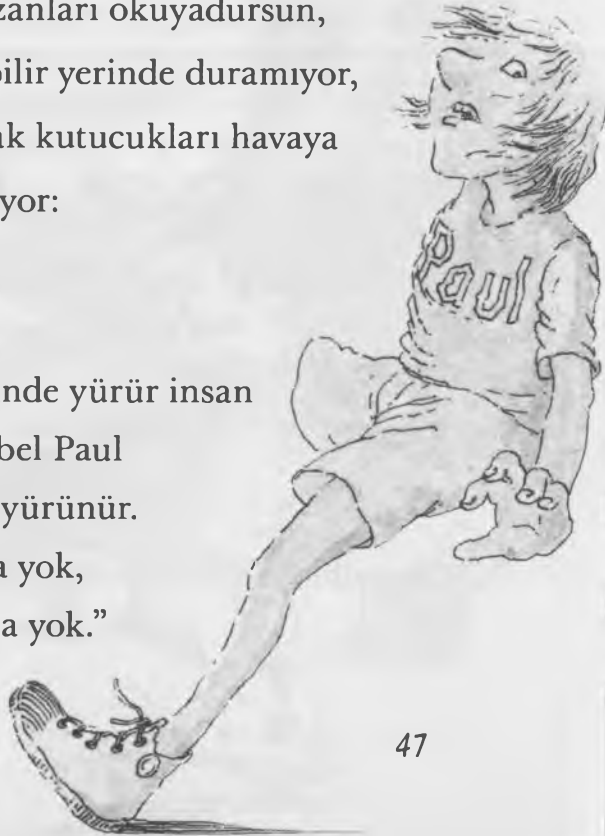
Uğruna üşenmez yapiveririm ödevleri.



Paul kâğıdı Çokbilir'in elinden kaptığı gibi eve koşuyor. Annesi alışveriş etmediğini görünce çok kızıyor. İşten yorgun argın gelen annesinin bir de alışverişe gitmesi gerekecek. Paul odasına gidip Çokbilir'den aldığı kâğıdı okuyor.

Paul kâğıtta yazanları okuyadursun, evine dönen Çokbilir yerinde duramıyor, hoplayıp zıplayarak kutucukları havaya fırlatıp şarkı söylüyor:

“Tembel Paul  
Tembel Paul,  
İki bacağı üzerinde yürür insan  
Ama Paul, Tembel Paul  
Sanır ki tekiyle yürünür.  
Bende var, onda yok,  
Bende olan onda yok.”







Çokbilir oh canıma değsin diye diye öyle çok zıplıyor ki yüzü kıpkırmızı oluyor.

Biraz nefeslenmek için tahta sandığının üzerine oturuyor.

“Onda yok, bende var. Bende olan onda yok.”

Gece Paul’ün gözüne uyku girmiyor. Ertesi gün Bruno’dan yardım istiyor. Okuldan sonra Paul’ün evinde buluştuklarında Paul, Bruno’ya sırrını açıklıyor.

“Aklın neredeydi, Paul?” diyor Bruno.

“Çok düşüncesiz davranmışsın.”

“Evet, ben bilmek,” diyor Paul. “Şimdi ne yapmak ben?”

okul  
okulu  
okula  
okulda  
okuldan

yemek  
yiyorum  
yiyorsun  
yiyor  
yiyoruz  
yiyorsunuz



“Çokbilir’e verdiğin her şeyi yeniden öğrenmen gerekecek,” diyor Bruno.

“Nasıl?”

“Sen dil bilgisi kitabına bak, ben sözlüğe bakayım. Takıldığın yerde ben sana yardım ederim.”

Anlaştıkları gibi yapıyorlar.

Paul dil bilgisi kitabına bakıp ‘Kocaman kulaklı bir adam varmış...’ denmesi gerektiğini çıkarıyor.

“Başarmak! Cümle şöyle demek: Kocaman kulaklı bir adam varmış. Doğru olmak mı, Bruno?”

“Aferin!”

Paul teker teker bütün cümleleri düzeltiyor. Bazılarında Bruno yardım ediyor.

Bruno'ya da zor geliyor. Ama tabii o her şeyi unutmadığı için onun için daha kolay oluyor.

Ama Paul teker teker hepsini önce dil bilgisi kitabında, sonra sözlükte aramak zorunda kalıyor.

Sonunda kâğıdın her tarafı yeşil kalemle yapılan düzeltmelerle doluyor. Kâğıt aynen şöyle görünüyor:

86  
Kocaman kulaklı

varmış

yemeyi sevmiş

~~Kulak kocaman~~ bir adam ~~olmak~~. Adam yemek ~~yeme~~ sevmek.

Gezme sevmek ve bol bol gülmek. Renkkahve elbise takım giymek, gömlek sarı ve kravat kırmızı. Eşyalar kırılgan olmak.

Her ev önü durmak ve kulak kabartmak. Çocuklar duymak istemek. Adam hep bir sandık taşımak.

Ev adam çok düzensiz olmak, Her yer tahta kutucuklar durmak.

Bazen adam keyifli olmak. O zaman kutucuklar alıp hava fırlatmak. Bir kutucuk dolap üstü düşmek, bir kutucuk lamba üstü inmek. Ama adam hep gülmek. Adam çok pasaklı olmak.

Akşamlar masa oturmak ve bir şeyler yazmak. Bazen resim yapmak. Yazdıkları yüksek sesle okumak. Kulak hoş gelmek.

Adam zıplamak ve seslenmek.

Paul geri kalanını görmek bile istemiyor.  
Çok geç olmuş. Kâğıdı çantasına tıktırıyor.

Bruno buluşmaya onunla gidiyor.

Çokbilir, Paul'ü bekliyor.

Paul kâğıdı burnunun ucuna dayıyor ve  
Çokbilir öfkeden elindeki sandığı düşürüyor.

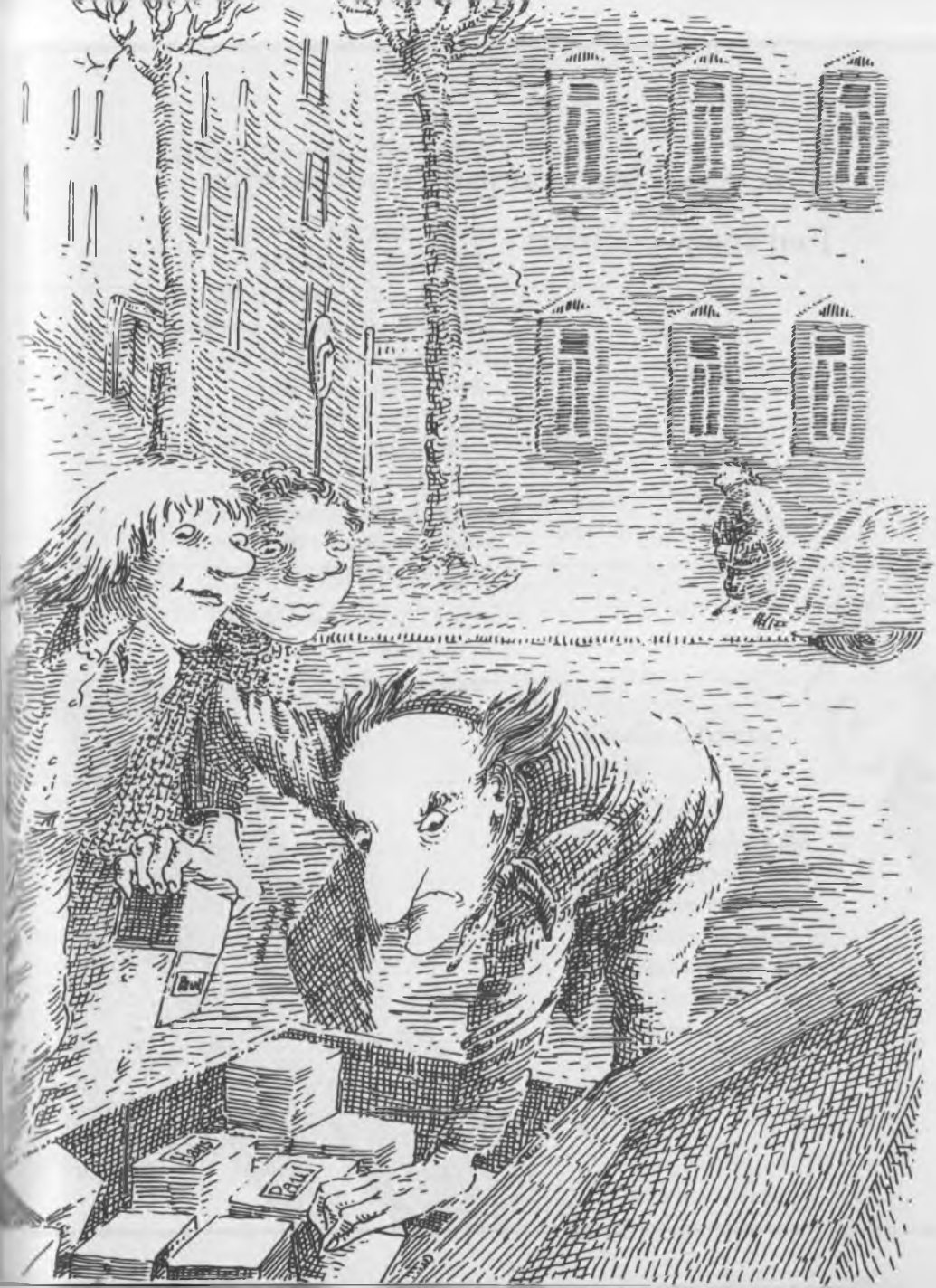
“Öyle olsun bakalım,” diye homurdanıyor  
Çokbilir.

Bir süre sandığı karıştırıp dört tane  
kutucuk çıkarıyor, açıyor ve silkeliyor.

“Al,” diye garklıyor.

“Benden bir daha tek harf koparamazsın!”  
diyor Paul.

Bruno'yla arkalarına bakmadan  
Çokbilir'in yanından kaçıyorlar.





# **h** habitus **MINÖR**

**Kitabın Adı**  
Sözcükkırpan

**Kitabın Orijinal Adı**  
Der Sprachabschneider

**Yazar**  
Hans Joachim Schädlich

**Çizer**  
Amelie Glienke

**Çevirmen**  
Tuvana Gülcan

**Redaksiyon**  
Yeşim Er Özcan

**Kapak Tasarım**  
Ahmet Söğütlioğlu

**Sayfa Tasarım**  
Nejat Ünlü

**Yayın Hakları**

© 1980 Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg, Germany,  
© 2013 Habitus Yayıncılık

**Baskı ve Cilt**

Sena Ofset Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok No: 4 NB7-9-11  
Topkapı - İstanbul • Sertifika No: 12064 • Tel: 0212 613 03 21

ISBN: 978-605-4630-17-2 1. Baskı: 2014, İstanbul

**Habitus Yayıncılık Rek. Teks. Tur. Eğitim. San. Tic. Ltd. Şti.**  
Kemankeş Mahallesi Mumhane Caddesi No: 39/39 Karaköy  
34425 Beyoğlu - İstanbul • Tel: 0212 244 48 87 • Sertifika No: 18067

[www.habituskitap.com](http://www.habituskitap.com) / [www.habitusminor.com](http://www.habitusminor.com)  
[info@habituskitap.com](mailto:info@habituskitap.com)

